MRAZIVÉ HRY - UKÁZKY

Vnímala vzrušené hlasy a další těžko identifikovatelné zvuky, ale tak, jako by k ní doléhaly skrz vodní hladinu. Byly jaksi hluché a rezonovaly jí v lebce jako několikanásobná ozvěna.

Současně s nimi začalo do jejího polovědomí pronikat tepání, které vystřelovalo z mozku a vysílalo vibrace bolesti do celého zbytku těla. Aspoň měla ten dojem.

Ucítila, jak jí čísi ruka otírá obličej něčím vlhkým a chladným, snad ručníkem namočeným ve vodě. Ten studený dotek byl příjemný a pravděpodobně pomohl ovládnout nevolnost, která se jí na chvíli zmocnila.

Vědomí se jí pozvolna vracelo. A s ním z mlhy jen velmi, velmi pomalu vyplouvaly zastřené vzpomínky.

Šla, ne, spíš běžela, chodbou. Rozzuřená a nepříčetná. Proč?

A co se stalo potom? namáhala paměť, již stále obestírala podivná prázdnota. Nějaký časový úsek jí z ní musel vypadnout.

Schody, přemýšlela mátožně, avšak usilovně.

Co je s nimi?

„Kde je krucinál ta záchranka?“ Rozpoznala Petrův hlas. Ten k tomu asi taky nějak patří… Jenže jak?

Pokusila se otevřít oči, ale jakmile pohnula víčky, bodání v lebce zesílilo. A tak tu snahu vzdala a raději dál odevzdaně ležela na chladných dlaždicích. Když pak učinila první pokus o pohyb, zjistila, že není schopná hnout ani paží. Jsem snad ochrnutá? Pocítila nával chladné hrůzy. Vnímala bych pak ale bolest? snažila se s pomocí logiky děsivé obavy zaplašit, ovšem bez valného úspěchu.

„Myslím, že už slyším houkačku,“ ozval se ženský alt.

„Štěstí, že jsou tak rychlí!“ Opět Petr.

Bára by se nejradši znovu propadla do tmy a unikla bolesti, ale tělo nespolupracovalo a nechalo ji krutě při vědomí, byť stále omámenou a doslova paralyzovanou.

„Jestli to spíš nejsou policajti. A kde je ten hajzl?“

Policie? Proč policie? A jaký hajzl? uvažovala mátožně a zřetelně při těch úvahách vnímala, jak jí vržou zadřené mozkové závity.

A v ten moment se jí rozbřesklo. Hádka s Kovářem! No ano! Poštěkali se, ona rozběsněná utekla a on se pustil za ní. Zacloumal s ní a… Vždyť proboha spadla ze schodů!

Kriste! Zaslechla tichý sten a chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že vyšel z jejích úst.

„Probírá se!“ Opět žena. Báře až nyní došlo, že jde o boubelatou recepční.

V tu chvíli zaslechla dusot rychlých kroků, směsici ještě svižnějších slov, a do toho všeho cosi hlasitě zarachotilo na dlažbě. I skrz zavřená víčka rozpoznala, že se nad ní někdo sklonil.

„Bezvědomí,“ konstatoval neznámý mužský hlas. „Asi to bude otřes mozku,“ dodal posléze. „Připravte infuzi a zafixujte páteř…“ O moc víc už Bára neslyšela, jelikož někdy během povelů, které ten člověk chrlil, znovu upadla do milosrdných mdlob.

Když se probudila podruhé a konečně rozlepila nabobtnalá víčka, zjistila, že leží v nějaké světlé místnosti a nad její hlavou žhne jasným světlem zářivka. Chvíli mžourala a pak od ní odvrátila pohled. Připadala si otupělá: patrně dostala nějaké sedativum a analgetika. Byla za ně celkem vděčná.

„Slečno Ledecká, jste vzhůru?“ zjevila se nad ní mladá mužská tvář se světlým knírkem. Pokusila se zareagovat, ale hrdlo měla tak vyschlé, že z něj namísto hlasu vyšlo jen jakési zachrčení.

„Promiňte, musíte mít žízeň.“ Doktor popadl plastový pohárek s brčkem a zároveň stiskl ovladač postele, takže se horní část lůžka zvedla. Bára kelímek přijala a žíznivě polkla několik doušků. Postavila ho na stolek a položila hlavu zpátky na polštář.

„Díky,“ hlesla, vděčná, že ji hlasivky konečně zase aspoň zčásti poslouchají.

„Pamatujete si, co se vám stalo?“ promluvil lékař poté, co se jí představil.

„Víceméně ano,“ přikývla. „Slítla jsem ze schodů.“

„Ano. Stálo vás to pár menších zranění, ale uzdravíte se. Nejvážnější z toho je lehký otřes mozku, budete muset několik dní dodržovat klidový režim. Dva dny si vás tady raději necháme kvůli pozorování, a pak zůstanete ještě chvíli doma. Pro jistotu. A jestli vám můžu něco poradit, měla byste zvážit žalobu na toho člověka, co vás shodil. To je jen mé soukromé doporučení,“ dodal doktor po malé odmlce.

Bára mlčky přikývla a zamyslela se. Pravda je, že Kovář si trest zaslouží – nejen za to, co jí způsobil. Ten chlap potřebuje srazit hřebínek, to je bez debat. A ačkoli to nejspíš bude stát nějaký čas i nervy, okamžitě se rozhodla, že do toho půjde. Už jen z principu.

„Máte pravdu,“ pronesla odhodlaně a odkašlala si. „Udělám to.“

„Správné rozhodnutí,“ přikývl a pak zvedl ruku, v níž třímal široký řemínek Bářiny kabelky. „Jeden kolega vám přivezl tohle,“ položil tašku na noční stolek vedle kelímku s vodou. „Nějaké osobní věci se vám budou určitě hodit.“

„Jo, to je fakt, děkuju,“ souhlasila s povděkem. „Kdo to přinesl?“

„Prý sexy brunet tak do pětatřiceti, hodně nakrátko a dost štíhlý,“ zasmál se lékař a zamrkal modrýma očima.

Takže Petr, pochopila Bára rázem. A ani nepočkal, aby se za mnou stavil a zeptal se, jak mi je... blesklo jí s určitým zklamáním myslí. Jenže co jsem taky mohla čekat, pomyslela si pak. Párkrát to na mě zkusil, a já se nechytila. Nemá žádný důvod se o mě starat. Nakonec můžu být ráda, že mi aspoň donesl tu tašku…

Po lékařově odchodu Bára dlouhou dobu zírala do stropu. Cítila se rozlámaná a jaksi… osamělá. Usoudila, že rozhodně potřebuje mluvit s někým blízkým – vypovídat se a dostat ze sebe zlost na toho pitomce Kováře. Kvůli němu bude teď na začátku léta trčet v posteli, a ještě navíc ve sterilním nemocničním pokoji.

A tak se natáhla pro kabelku, našla mobil a vyhledala Katčino číslo.

„Čau beruš!“ zatrylkoval v reproduktoru svěží hlas.

„Nazdar,“ pronesla Bára v kontrastu s ní dost ponuře.

„Nějakej průser?“ zavětřila Katka neomylně.

„Jsem ve špitále.“

„Cože? Proč? Ježíš, nemáš nakonec žaludeční vředy nebo tak něco?“ vyhrkla, patrně se vzpomínkou na Bářiny nedávné zdravotní potíže.

„Ne," začala a svlažila si jazykem suché rty. „Jsem pomlácená jak válečný veterán. Spadla jsem ze schodů. Tedy přesněji, shodil mě z nich ten kretén Kovář."

V telefonu panovalo několik nekonečných vteřin absolutní ticho. „Děláš si srandu?" Katka tu tichou větu vyslovila spíš jako konstatování.

„Nedělám," zachraptěla a hned sáhla po kelímku, aby dopila zbytek vody.

„Ty bláho! Jak se to stalo?!"

Bářiny hlasivky začaly opět spolupracovat, a tak přítelkyni ve stručnosti vypověděla, co se jí přihodilo.

„No teda!" Katka nemrhala časem na plané utěšování a místo toho z ní vytryskl proud šťavnatých kleteb, namířených na Kovářovu osobu. „Dostat ho teď do ruky, zmlátila bych ho hlava nehlava!" uzavřela svou litanii. „Hele, zatím odpočívej, zařídím si pár věcí a přijedu za tebou. Během pár hodin jsem tam," slíbila nakonec energická zrzka.

Bára telefon odložila sice s jistou duševní úlevou, nicméně začala pociťovat stále silnější ospalost. Oči i rty ji pálily a ona kvůli tomu měla intenzivní dojem, že vypadá jako žába. Ne že by na tom záleželo. Horší byly bolesti hlavy, které se znovu začínaly hlásit o slovo. Léky, které jí do žil vpravili v sanitce, už přestávaly působit. A tak, když ji o něco později přišla zkontrolovat sestra, požádala o další dávku analgetik.

S úlevou spolkla tabletku a uvelebila se do pokud možno pohodlné pozice. Jen tak ležela, snažila se na nic zásadního nemyslet a prohlížela si ruce, oblečené do plátěné košile o pár čísel větší, než potřebovala. Asi to byla univerzální velikost. Paže měla odřené a loket zbarvovala modrá podlitina. Vzdychla a chvíli sbírala odvahu podívat se na sebe do zrcátka. Nakonec ho z kabelky přece jen vytáhla.

„Páni! Zdravím tě, krasavice," zhodnotila s kyselým výrazem svůj zjev. Byla bledá a pod očima měla půlměsíčky z rozmazané řasenky. Na bradě se jí skvěla modřina velikosti pětikoruny a spánek zdobil rudý šrám. Vycenila zuby – jen tak pro pořádek, aby zjistila, zda je má všechny. Měla. Odložila zrcátko na noční stolek a znovu se opřela o polštář s vědomím, že masochismu bylo pro tuto chvíli ažaž. Stočila pohled k oknu, z něhož byla vidět jen azurově modrá obloha – cokoli však bylo lepší, než se dívat na vlastní obličej.

Nakonec ji přemohla únava v kombinaci s tišícím lékem, a ona usnula.

***

Druhý den se Bára v nemocnici nenudila ani na okamžik. Sotva dopila slabou mléčnou kávu, co dostala k snídani, dorazili dva policisté kvůli střetu s Kovářem a trestnímu oznámení, které chtěla podat co nejdříve. Ochotně spolupracovala a nevynechala ze včerejšího konfliktu jediný detail v naději, že se z toho její šéf jen tak nevyvleče.

Následně volala Žofie, kterou o jejím stavu už předchozího dne zpravila pohotová Katka, stejně jako Lukáše. Sestra se omlouvala, že se neozvala dřív, a Bára z jejího tónu vycítila určitou skleslost, kterou logicky přičetla depresi. Naštěstí aspoň byla úplně střízlivá. Mluvily spolu jen krátce a nakonec Žofie sestře slíbila, že ji navštíví doma, až se z úrazu trochu vzpamatuje.

Lukáš se objevil osobně s pytlem ovoce, který by vystačil pro půlku oddělení, a jeho živelná společnost byla jako vždy velice osvěžující. Zbytek pobytu však již Báře utíkal podstatně pomaleji – i proto, že se rychle zotavovala a postel ji začala nevýslovně omezovat.

Necelých deset dní po propuštění z kliniky jí bylo už docela dobře. Modřiny mizely a následky otřesu mozku také nijak zvlášť nepociťovala. Dokonce se i těšila do práce – samoty měla po krk. Od kolegů se po telefonu dozvěděla, že majitel firmy s Kovářem bezprostředně po incidentu rozvázal pracovní poměr. Přála mu to a ani trochu ho nelitovala.

Konečně se také odhodlala sejít s Mojmírem, který několikrát telefonoval a projevoval o ni až dojemnou starost. Zdálo se jí to sice milé, ale současně si připadala tak trochu nesvá. Navrhla tedy nezávaznou procházku, a celou dobu, kterou spolu strávili, zkoumala své nitro. Bylo jí s ním docela hezky, ale měla nejasný dojem, že víc než fyzickou přitažlivost k Mojmírovi necítí. Může za tím být rozpolcenost z nedávného rozchodu? uvažovala. Teoreticky ano… Třeba je všechno ještě moc čerstvé na to, aby se mohla zamilovat. A možná to chce jen čas, a láska se dostaví později.

Jak se v tom vyznat? Tahle nejistota ji rozčilovala. Trochu se obávala, aby Mojmír jejich schůzky nezačal brát vážně dřív, než si ona udělá jasno.

S galantností, která mu zjevně byla vlastní – anebo vštípená často zmiňovaným dědou – doprovodil Mojmír Báru až nahoru. Tak nějak přirozeně se nabízelo, aby ho pozvala dál. „Nedáš si něco na pití?“ jukla na něj, když u dveří krátce zaváhal.

„A víš, že jo?“ přikývl a obličej mu rozsvítil úsměv.

Gestem ruky naznačila, aby ji následoval, a vklouzla do bytu. V předsíni skopla balerínky, a aniž počkala, až se zuje i on, prošla rovnou do kuchyně. „Na co máš chuť? Alko nebo nealko?“

„Hm, tak to do jistý míry závisí na tom, jestli mě po drinku čeká okamžitej běh domů, anebo maraton na jinej způsob,“ zamhouřil oči a Bára hned pochopila, kam míří. A se špetkou studu si musela přiznat, že v zásadě není proti. Zdravé mladé tělo zareagovalo nejen na slova, ale i smyslný podtón v jeho hlase.

Potlačila povzdech nad vlastní slabostí. No co, pomyslela si. Nikoho přece nepodvádím. A že si nejsem jistá vlastními city vůči němu? To v tuhle chvíli opravdu nevyřeším. Bude lepší nechat to být – prozatím. A tak se k Mojmírovi s tichým zakašláním obrátila. „Čemu dáváš přednost při běžeckém tréninku a čemu při…hm, maratonu?“

„Při maratonu jednoznačně alko,“ promluvil zdušeně a přistoupil k ní.

„Mám v lednici víno, ale neručím za kvalitu,“ pokrčila rameny. „Tu značku neznám.“

„Nevadí.“ Vpil se očima hluboko do jejích. Ty jeho byly náhle o poznání hlubší a jiskřila v nich vášeň. „Nakonec můžeme pití i vynechat. Žízeň mě nějak přešla.“ Promluvil velice tiše, a než se nadála, obtočil levou rukou okolo jejího pasu. Přitiskl ji k sobě sice majetnicky, přesto jemně. Rozevřenými prsty druhé ruky vjel do bohatých kadeří a propojil jejich ústa v dlouhém polibku. Bára do jeho úst zasténala doutnajícím vzrušením, kterému nedokázala odolat. Mojmírova mužnost byla velmi opojná a… přitažlivá.

Navíc dobře věděl, co dělá. Zvolnil, a s rozvážnou leností dobýval nitro jejích úst. Ochotně mu vyšla vstříc a nechala se unášet na vlně touhy.

Mojmírův dech voněl po mentolové žvýkačce a z jeho pleti vzlínal mužný parfém. Tiskl ji k sobě silnýma rukama, a jí tak neušla jeho plná erekce. Sama vnímala, jak se uvnitř rozpaluje, až si připadala jako nažhavená vysoká pec. Zabořila ruce do jeho vlasů a přisála se k němu tak těsně, že by se mezi nimi neprotáhla ani nitka. Slastně zamručela, když jeho prsty zajely pod džínovinu šortek, aby polaskaly nahou pleť.

V tu chvíli ticho rušené pouze jejich vzdechy rozčíslo důrazné zazvonění. Zapůsobilo na ně skoro jako šlehnutí bičem, a oni od sebe vmžiku odskočili. Oba naráz obrátili hlavy ke dveřím. „Kruci," zaklel tiše Mojmír a ona mimoděk shlédla k jeho napjatému poklopci.

„Jo. Kruci," souhlasila ve chvíli, kdy se zvonek ozval podruhé. „Budu tam muset jít," zakoulela očima. „Vypadá to, že se ten někdo nechce nechat jen tak odbýt."

„No jo…" ucedil, načež šťavnatě zaklel. „Ale zkus ho rychle vypoklonkovat, protože mám vcelku namále…"

„Pokusím se," slíbila s pobaveným pousmáním, a pospíchala do předsíně. Vykoukla kukátkem a zavrtěla hlavou, když na chodbě uviděla přešlapovat doktora Čabajku. Co ten tu chce? pomyslela si. Mozkem jí bleskla myšlenka – u Čabajky nikoli nepředstavitelná –, že snad její návštěvu zahlédl a rád by se připojil do švédské trojky, třebaže složením poněkud netradiční. Musela se zahihňat, pak však podobné představy opustila a rázně otevřela.

„Dobrý den?" spojila pozdrav s otázkou a vyčkávavě se na něho zahleděla.

„Dobrý," odvětil a zvědavě nakoukl dovnitř. V tu chvíli za zády ucítila pohyb. Ohlédla se a zjistila, že Mojmír zaujal rádoby ležérní pozici ve dveřích do obýváku. Jedním ramenem se opíral o zárubeň a nohy překřížil v kotnících. Neušel jí náznak netrpělivosti v jeho pohledu a do obličeje se jí vhrnula krev, jelikož velmi dobře znala její důvod. A rozhodně to došlo i doktorovi: v očích mu zajiskřil poťouchlý ohýnek. Jisté bylo, že Bářin pocuchaný účes, zrudlé rty i rozšířené zornice mluvily za všechno...

„Nerad ruším," zamrkal Čabajka s vědoucím výrazem, „… zvlášť, když vidím, že máte pánskou společnost."

„Ano… totiž ne… On… Mojmír je soused mojí sestry… Kamarád," vykoktala s vědomím, že horkost ve tvářích její očividnou lež prozradila lépe než citlivý detektor. „S něčím mi pomáhá…" dodala a nejradši by se v tu ránu propadla pod zem. Proč plácá nesmysly průhlednější než křišťálová studánka? Čabajka se nejspíš dobře baví.

„Jistě, plně rozumím," potvrdil její domněnku dvojsmyslným mrknutím. „Ale nemáte se přece za co stydět. Děláte dobře, že si užíváte – jen tak dál! I když bych si to s vaším hostem moc rád vyměnil," dodal a Bára ani na vteřinu nezapochybovala, že to myslí smrtelně vážně.

„No… ehm," odkašlala si. „Potřebujete něco?" změnila rychle téma.

„Ani ne. Ale jdu takhle kolem a vidím, že máte zvenku klíče. Tak jsem vás na to chtěl upozornit. Aby vás pak někdo nepřekvapil v nejlepším..." zvlnil trochu potměšile ústa, nicméně jeho tvář zrcadlila čisté porozumění. „Dobře vím, že existují jisté situace, které člověka poněkud, ehm, pohltí. A malichernosti jako například tohle…" vysunul klíč ze zámku a potěžkal svazek v dlani, „… jdou stranou," dodal.

„Ach! Díky," vyhrkla Bára a natáhla ruku. S lehkým úsměvem jí klíče předal.

„Za málo. A už nebudu rušit!" cvrnkl se dvěma prsty do čela a bez dalšího okolkování rozpohyboval rozložité tělo směrem ke schodišti.

Zaklapla dveře a otočila se k Mojmírovi.

„Hurá…" prohodil trochu ochraptěle. „No a… S čím bych ti teď mohl *pomoct*?" zvedl koutek úst, takže se mu ve tváři udělal dolíček. Rázem si připomněla svou nejapnou výmluvu a doslova znachověla. Chvíli na sebe jen mlčky civěli, vzápětí však vyprskli smíchem. Smáli se dobrou půlminutu a přitom se k sobě velmi pomalu, s naprosto jasným úmyslem, přibližovali.

„Ten nás pěkně nachytal," setřela si Bára slzu z koutku oka. „Abys rozuměl, je to místní proutník. Vůbec bych nespočítala, kolik už měl ženských."

„Fakt, jo? Takovýho chlíváka bych v něm teda nehledal."

„Věř mi. Nenechá na pokoji jedinou sukni, zvlášť pak, pokud má její nositelka mezi patnácti a pětadvaceti, což se traduje odjakživa. A protože bydlí nade mnou, vím, že to nejsou plané řeči," zakřenila se. „A to můžu být ráda, že máme dost silné zdi. Kdybychom žili v paneláku, asi by ho sousedi nechali vystěhovat. Nebo rovnou vykastrovat," dodala pak pobaveně.

„Proboha," zakryl si Mojmír vlastní mužnou výbavu dlaní. „Trochu drsnej trest za rušení nočního klidu."

„I denního," dodala lakonicky.

Mojmír náhle zvážněl a zacílil na Báru intenzivní pohled. „Možná bychom si z něj mohli vzít příklad, co?" prohodil tiše. Pak uchopil její dlaň, schoval ji ve své a zakroužil v ní ukazovákem. To gesto bylo smyslné i dovádivé zároveň, a v jejím podbřišku se při něm rozlétlo hejno motýlů. Jejich třepotavá křídla ji vnitřně rozechvěla a společně s upřeným pohledem Mojmírových planoucích očí způsobila, že pocítila nový příval touhy.

„To není úplně špatný nápad," zašeptala.

„Skvěle," zamumlal polohlasem. „Naprosto skvěle. Už jsem se začal bát, že ten maraton budem muset odpískat…"

Povystrčila špičku jazyka a navlhčila si rty. „Kdepak," odtušila. „Řekla bych, že jsme jen o chvilku posunuli start."

„Takže se můžem rozběhnout?" zeptal se velmi tiše a přitáhl ji k sobě blíž. Mrkla na něj, aniž promluvila, a maličko přikývla.

„Ano…" šeptla potom.

Ještě pár vteřin upřeně hleděl do jejích očí, pak se sklonil a dvoje dychtivá ústa se znovu propojila. Tentokrát s ještě větší vášní: jako by se nechtěla nikdy oddělit. Líbali se lačně a vzájemně ze sebe strhávali části oděvů. Svlékla mu rozepnutou košili a pak i nátělník, zatímco on zápasil se zapínáním jejích šortek. Ona s jeho kalhotami, staženými jen šňůrkou v pase, měla mnohem méně práce.

Konečně před ní stál nahý a hrdě vzrušený. Jeho naběhlé mužství s výraznými žílami se tyčilo zpod houštiny chlupů, které směrem vzhůru řídly a končily těsně pod vypracovaným pupíkem. Jeho tělo bylo obdivuhodné. Pevné a souměrně vyrýsované, s

úzkými boky a dlouhýma svalnatýma nohama, porostlýma nazlátlými chloupky. A ta hruď! Jako by ji vytesal sochařský mistr z nějakého ušlechtilého kamene.

Přerývaně dýchala v očekávání příštích slastných momentů. Mojmír ji popadl kolem pasu a vysadil na kuchyňský stůl, jako by nevážila vůbec nic. Neprotestovala, jen přimhouřila víčka a pohledem ho vybídla, aby si vzal, po čem touží.

Ani na vteřinu nezaváhal. Odvážně zkoumal bříšky prstů štíhlé tělo, laskal ji a vychutnával si každý centimetr její hladké pleti jako smyslný mág, pod jehož doteky se promění z ženy v pouhý přelud. Po chvíli už sténala blahem, doslova smyslů zbavená. Stejně jako jejich první milování bylo i toto spojení živočišně nevázané, pro ni naprosto nezvykle. Možná i proto ji tolik lákalo se mu poddat. Odevzdat se kouzlu nového a tak nějak… nemravného.

Cítila obratné ruce doslova všude, jako by se jí dotýkal ne jeden, ale hned několik mužů. V mozku jí v té souvislosti vyšlehly pikantně fantazijní představy a vydráždily ji tak, až přímo pocítila vlastní váhu, skrápějící horkou, jemnou pleť.

A když se pak dotkl tepajícího středobodu jejího vzrušení současně jazykem i zkušenými prsty, prudce vykřikla. Nedalo mu velkou práci ji rozpálit ještě víc... Hladil, hnětl, líbal a vzrušoval ji tak dlouho, až se roztřásla a s hlasitými steny explodovala. A hned nato znovu… a ještě jednou.

S pletí na dotek stejně vroucí jako povrch pouště se opřela o lokty, zmámená a zeslábl á. Ani potom neustal v laskání a opět z ní vykřesal novou sílu. Ovšem tentokrát, když se přiblížila k vrcholu, ucítila na vlhké kůži tvrdou špičku dokonale připraveného kopí.

„Ano… ano…!“ zachraptěla v milostném opojení.

Ochotně to bezdeché pozvání přijal a pohroužil se do jejích útrob, aby o okamžik později hladce splynuli v pomalém tanci, řízeném taktovkou smyslného dirigenta. Mojmír postupně zrychloval a přidával na důrazu, až se spolu s ní nakonec vznesl do bezoblačných výšin a vystoupal po nebeských schodech tam, kde oba přijala teplá náruč sladké agónie… Vnořili se do ní s výkřiky a vzdechy, nekontrolovatelně splývajícími z rozdychtěných úst.

Když pak po zdánlivě nekonečné době odezněla, oddechovali ve vzájemném propojení, jako by se báli, že když se pustí, upadnou vyčerpáním na podlahu.

„Bože,“ zašeptal, o malý kousek se odtáhl, a zadíval se do jejího ruměného obličeje. „Ty jsi šílená ženská. Úžasná. Dokonalá!“

„Dík…“ Stále ještě obluzená a ztracená ve slasti se lenivě pousmála. „Taky nejsi špatný.“ Cítila se plná nenadálé síly – intenzivní sex na ni zapůsobil skoro jako adrenalinová injekce.

„Doufám, že ti to budu moct dokázat ještě jednou. Minimálně,“ zavrčel hrdelním hlasem, který připomínal jeskynního dobyvatele. „Co kdybychom si dali sprchu?“ dodal s přimhouřenými víčky. „Tam mi to jde taky skvěle…“ Tak nějak vytušila, že Mojmírova dnešní návštěva hned tak neskončí. A jakmile se zadívala do jeho kouřových, smyslně svítících očí, které na ni upíral zpod zpocené ofiny, přilepené k čelu, bylo jí jasné, že bude opravdu velmi dlouhá…

***

Bára se probudila o pár hodin později a zjistila, že už je úplná tma. Jejich večerní dovádění skončilo v ložnici a oba společně nakonec zvadli ve zmuchlaných peřinách. Místnost jen spoře ozařovalo světlo neonu, ale i to stačilo, aby si mohla prohlédnout Mojmírovu spící tvář. Pootevřené rty, nos se zalomenou špičkou, husté obočí a zcuchané oříškové vlasy... Sjela očima na nahá prsa, která se pravidelně zvedala a zase klesala. Oddychoval z klidného spánku, uspokojený a sebejistý. A také velmi pohledný.

Hleděla na něj dlouho a upřeně, a hlavou se jí honily celé šiky rozháraných myšlenek. Táhne ji k němu láska, anebo se jen nechala unést svým chtíčem a jeho mužnou sexualitou? Dokáže si představit, že s tímto mužem každý den usíná a zase se probouzí? Mohli by spolu zůstat odteď až do stáří? Počít a vychovávat potomky? Stavět dům?

A čím déle nad tím v tichu a temnotě noci uvažovala, tím víc docházela k přesvědčení, že nikoli. Teď, když vedle ní Mojmír spal, si naplno uvědomila, že ho nikdy milovat nebude. Zkrátka *to* tam nebylo… A ona nemohla, a hlavně nechtěla ztrácet čas přátelstvím kombinovaným se sexem. Toužila po vztahu, a to vážném. Po svatbě, dětech… Jenže s Mojmírem, jakkoli si rozuměli lidsky a především v posteli, to prostě nepůjde. Ani nejvýbušnější erotické hrátky lásku nenahradí. A jakmile vyprchá chemie, která je k sobě táhne, zůstane… co?

Nic.

No, možná to přátelství.

Jenže Bára si moc přála zažít radostné chvění okolo srdce, svíravě krásný pocit zamilovanosti a vůbec všechny ty bláznivě nádherné momenty, které láska přináší. Zkrátka potřebovala s někým splynout v jednu duši – a vytvořit rodinu. Cítila, že je už opravdu nejvyšší čas.

Nešťastně vzdychla, zabořila temeno do polštáře a položila ve ztrápeném gestu ruku na čelo. Připadalo jí to v ten okamžik skoro až kruté, ale přesto věděla, že musí tenhle kratičký románek s Mojmírem ukončit. Raději dřív než později – je v zájmu jich obou rozloučit se důstojně a včas. Jiná cesta neexistuje.

Nebylo to vůči němu asi spravedlivé, ale ona musela myslet především na sebe, třebaže to vypadalo sobecky. Koneckonců, čím dřív Mojmír pochopí, jak se věci mají, tím lépe i pro něj. Jenže jak to navléct? Kdy, kde a jakým způsobem mu to říct?

Sakra, že jsem se do toho vůbec zapletla, vyčítala si. Takové zbytečné komplikace kvůli tělesné rozkoši! Co se to se mnou u všech všudy stalo?!

Sex. Jestli mu jde pouze o ten, bude to jednoduché, uvažovala však dál. Snad. Třeba jsou na tom oba stejně? Ale i tak – přece mu nemůže po včerejším večeru jen tak říct: sbohem a šáteček. Ne, to nejde… Jenže kruci, dokáže se tvářit, že všechno běží dál tak jako dosud? A pak mu poslat třeba SMS, že je po všem?

Tak to rozhodně ne! zamítla rázně tuhle zbabělou možnost. Nikdy. Musím zkrátka hledat vhodný moment. Určitě ho najdu brzy, slibovala si.

Přemýšlela takhle celou noc a do svítání už nedokázala usnout. Mojmír ještě setrvával v zajetí snů, když odkopla přikrývku a odešla do koupelny. Pak uvařila kávu a v županu se vrátila do ložnice, aby ho vzbudila. Vešla a pohlédla na něj ve chvíli, kdy se jeho víčka

zachvěla. Ucítil její pohled a pomalu otevřel oči. Duhovky měl zastřené spánkem, ale rychle se rozjasnily. „Ahoj, puso," usmál se líně, a pak zívl.

„Ahoj," opřela se o zárubeň a sundala si z vlasů ručník. Začala jím mokré prameny systematicky mnout. „Vyspaný?" zeptala se neutrálně – alespoň myslela, že to tak vyzní.

„Jako vždycky po úžasným sexu!" zareagoval bez váhání.

„Ach… no… jasně," odtušila, a v duchu zaúpěla. Takhle si naběhnout! Raději honem převedla řeč jinam. „Udělala jsem kafe. Jdu dneska na kontrolu s tou hlavou," poklepala se prstem do levého spánku, „takže sebou musíme hodit…" Skoro se proklínala, že ho takhle vyhazuje pod záminkou návštěvy lékaře, ale byla ráda aspoň za to, že nelže.

O necelých třicet minut později Mojmír odešel a chvíli po něm opustila byt i Bára. Právě zamykala, když za zády zaslechla kroky a hned nato i bodrý smích souseda z horního patra. Čabajka sbíhal ze schodů, a jakmile se otočila, zvesela na ni zamával. Volnou rukou si přitom upravoval kravatu barvy vlčích máků.

„Rád vás vidím! Dobré ránko, má tajná sousedská lásko! Máte za sebou divoký večer, že?" zamrkal spiklenecky a jeho výraz hovořil za vše. Báru sice nikterak neurazil – na jeho živočišnou otevřenost byla dávno zvyklá –, ale okamžitě zrudla.

„Tedy… no…" zakoktala a trochu bezradně pohodila rukama ve vzduchu.

„Něco málo jsem zaslechl," ztišil doktor hlas do důvěrného šepotu a šibalsky mrkl. „A musím přiznat, že jsem vám dvěma dost záviděl, mně totiž dělala společnost jenom kniha, a upřímně řečeno, děj nic moc."

„Třeba budete mít dneska víc štěstí," podařilo se Báře konečně složit souvislou větu, přestože se stále topila v rozpacích.

„V to doufám," zvedl palec. „A toho vašeho Mojmíra že zdravím. Vyřiďte mu, že si umí vybrat!"

„Děkuju…" zamumlala, protože ji nic lepšího nenapadlo.

„Půjdeme?" Čabajka Báře nabídl rámě a bohudíky změnil téma. Společně sestoupili do přízemí, kde se rozloučili. Doktor pokračoval k hlavnímu vchodu a ona zamířila do dvora, kde měla auto.

Venku se jí do očí zabodlo ostré slunce, a tak si nasadila sluneční brýle, zastrčené ve vlasech jako čelenku. A právě v tu chvíli ji přepadl podivný pocit, jako by ji někdo upřeně sledoval. Obezřetně se rozhlédla, nikoho však nespatřila. Zaměřila pohled na odrbanou zídku, ukrývající kontejnery na odpad. Měla dojem, že mezi nimi zahlédla jakýsi pohyb, a soustředěním přimhouřila oči. Schovává se snad někdo tam ve stínu?

Teda, já už asi vážně blbnu, zakroutila pak ale nad svým počínáním hlavou. Jsem nevyspalá, to je jasné, jinak by mě za bílého dne nepřepadaly takové nesmysly. Rázně se otočila zády a dlouhými kroky odpochodovala ke svému vozu.

KAPITOLA 9.

Kontrola dopadla skvěle a Bára se měla příští den vrátit do práce. Připadalo jí to skoro až nemožné, ale už se jí začínalo stýskat po všech těch číslech a tabulkách. Možná za tím byla jen nuda, ale každopádně se těšila mezi lidi.

Dopoledne courala po městě, navštívila několik obchodů a nakonec si dala oběd. Pak ji ještě čekala domluvená návštěva u kadeřnice. Když opouštěla salon s čerstvě zastřiženými konečky i barvou, která přímo jiskřila na slunci, všimla si cedule před vstupem do květinářství. Ozdobným písmem se na ní skvělo datum a jméno, které právě tento den slavilo svátek. Nejdříve jí to nedošlo, ale pak se uhodila do čela. Vždyť dnes by měl narozeniny Ondra! A kulaté, uvědomila si.

Žofie bude mít jistě splín. Loni se na jeho nedožité devětadvacetiny málem zhroutila. Teď sice uplynulo dalších dvanáct měsíců, ale tak či onak, měla by sestru navštívit. Možná nejlépe bez ohlášení, aby se nemohla na nic vymlouvat. Koneckonců se sama neozvala ani neobjevila, a je nejvyšší čas na ni znovu zatlačit ohledně léčby. Tedy pokud se v ní něco nehnulo a nezačala s ní sama od sebe. V to nicméně příliš nedoufala.

Musela na Žofii dlouze zvonit a do okolí žaludku se jí při tom zakousl malý hlodající červíček obav – co když bude zase opilá? Modlila se, aby ničemu podobnému nemusela čelit. Třeba zkrátka jen není doma, říkala si, zatímco znovu tiskla tlačítko zvonku. Vtom se za dveřmi ozvaly opatrné kroky a Bára uslyšela tichounké lupnutí – pochopila, že Žofie odklopila krytku kukátka.

Vůbec se té obezřetnosti nepodivila – sice nezvonila nijak hystericky, ale na sestřině místě by si taky dávala pozor, jestli ji třeba nechce překvapit Ruda.

„To jsem já!“ zavolala, přestože ji Žofie už jistě měla v zorném úhlu. „Jdu jenom na skok,“ udržela si konverzační tón, kterým chtěla sestru motivovat ke vstřícnosti.

Zámek cvakl a mezi dveřmi se objevila sestřina nenalíčená tvář s kruhy pod očima. „Ahoj,“ pozdravila bez valného nadšení. „Potřebuješ něco?“

Bára protočila panenky. „Jasně, že ne. Chtěla jsem tě vidět.“

„Tak teda pojď dál…“

To je nadšení, pomyslela si, a postoupila do předsíně. Letmo se rozhlédla – sestra od její poslední návštěvy byt udržovala, což ji potěšilo. „Přinesla jsem něco na zub,“ podala jí balíček z cukrárny a sama zamířila do obýváku.

„Nesedneme si radši sem?“ vyhrkla Žofie s přehnaným důrazem a máchla volnou rukou ke kuchyni. Současně udělala rychlý úkrok, aby Báře zahradila cestu, což však pouze podnítilo její zvědavost.

Strčila do přivřených dveří. „Proč…“ začala, ale v tu chvíli už spatřila konferenční stolek. A ihned zalapala po dechu. Ondrova zarámovaná fotka s černou mašličkou ji z míry nevyvedla, ani zapálená svíčka vedle ní. Ke koberci ji však přimrazily další předměty srovnané vedle pietní připomínky.

Balíček žiletek, nůž se špičatou čepelí, neotevřená láhev vodky a blistr s růžovými pilulkami...

Nevěřícně se obrátila k Žofii, v jejíchž očích se objevila provinilost smísená se strachem. Bára by přísahala, že se dokonce i trochu přikrčila, skoro jako by čekala facku. Jelikož okamžitě pochopila, k čemu ty omamné látky i ostré břity mohou posloužit, měla skutečně chuť jednu nebo dvě sestře vrazit. Avšak ovládla se – pouze přimhouřila oči a postavila se k ní čelem.

„Můžeš mi laskavě vysvětlit, co to má znamenat?!“ Její hlas řezal jako skleněný střep, a ona namířila ohnutý palec za sebe.

„Já…“ hlesla Žofie a hlasitě polkla. Balíček se zákusky se v jejích rukou rozechvěl. Nic dalšího však už neřekla, jen na Báru upírala oči veliké jako talířky – hotové ztělesnění zoufalství a prohry.

Báře se vmžiku sevřelo srdce a vztek vystřídal láskyplný soucit. Ten úpěnlivý pohled plný slz a třesoucí se postava, připomínající holčičku, v součtu se sebevražednými nástroji způsobily, že také na okamžik ztratila řeč. Prudce zatoužila získat zázračnou tabletku, která by naráz a definitivně uzdravila Žofiinu pošramocenou duši. Díky níž by se vrátila jiskra do teple hnědých očí a smích na ústa. Přála si svou mladší sestru zachránit před celým světem, i před ní samotnou. Krucinál, klela v duchu, proč to není možné zařídit jen tak, mávnutím kouzleného proutku? Proč je život někdy tak zatraceně těžký?

Hleděly na sebe několik desítek vteřin a ticho rušil jen duet jejich nádechů a výdechů. Pak Bára rozevřela náruč, přitáhla si sestru na prsa a pevně ji stiskla. Mlaskavý zvuk drtících se indiánků ignorovala. „Ty šiško,“ zamumlala do kaštanových vlasů. „O čem jsi to přemýšlela? Tohle přece nic neřeší…“

Žofie tiše vzlykla. „Měl by třicet… vždycky jsme si říkali, že až vstoupí do klubu třicátníků, začneme pracovat na dítěti. Jak je možné, že tady není?! Je to tak nespravedlivé!“ sevřela v dlaních Bářinu blůzku, až zapraskala ve švech. Neslyšné vzlyky přešly v hlasitý, štkavý pláč, který drobným tělem doslova otřásal.

„Já vím,“ odtušila Bára a nepřestávala sestru kolébat v objetí. Nejradši by ji zvedla do náručí jako malé dítě a konejšila, dokud by nevyplakala všechen svůj žal a nedošly jí slzy. „Plač…vyplač se,“ šeptala, třebaže ji Žofie nejspíš ani neslyšela. Podobné sousoší, setrvaly v nezměněné pozici nejméně dalších deset minut, než se příval slaného zármutku trochu zmírnil a pak docela odezněl. Ještě i potom Bára sestru hladila po zádech a čekala, dokud se sama neodtáhne.

Mastný zploštělý balíček sklouzl mezi jejich těly a s mlasknutím dopadl na podlahu. „Tomu se říká dar – nedar,“ shlédla k němu lakonicky Bára a měla radost, že její slova vyvolala v Žofiině opuchlém obličeji stopu úsměvu. Sice se nerozvinul docela, ale i to byl pokrok. Sestra si utřela oči hřbetem ruky.

„Možná to později sním lžičkou,“ popotáhla.

„Taky způsob,“ souhlasila. „Pojď,“ objala Žofii kolem ramen a mrkla ke kuchyni. Nechaly zničené zákusky ležet, kde byly, a opustily chodbu.

„Doufám, že ty žiletky ještě dneska zahodíš, vodku schováš na nějakou budoucí oslavu a nůž budeš používat jenom na krájení zeleniny,“ mávla Bára paží k obývacímu pokoji. „Můžu ti věřit?“

Žofie se zadívala tam, kam ona. „Ano… jo. Dobře,“ pokývala pozvolna hlavou a posadila se na židli. „Jestli chceš, v lednici je studená voda. Nic lepšího nemám.“

„To stačí,“ přešla Bára k chladničce a posloužila si. Nalila vodu i sestře a taky usedla za stůl. „Řekni mi pravdu – byla by sis něco udělala? Kdybych nepřišla?“ zadívala se s vážným výrazem do její tváře.

„Nevím…“ pokrčila Žofie rameny. „Od rána to na mně leželo jako nějaká zatracená deka. Deprese a úzkost a to, že už Ondru nikdy neuvidím. Zašla jsem pro to pití a

žiletky… pak jsem se dívala na internet, a dočetla se, že jsou celkem k ničemu a lepší je nůž.“

Bára do sebe kopla vodu, jako by to byla slivovice, jelikož jí při těch slovech vyschlo v krku. Natáhla se pro džbán, ale nespouštěla ze sestry oči s němou výzvou, aby pokračovala.

„Taky jsem si říkala, že když se opiju a spolknu pár lexaurinů, dostanu odvahu. Jenže jsem se k tomu nějak nedokázala přimět. Prostě… část chtěla, a druhá zas ne. Asi bych to nakonec neudělala… myslím…“ zadívala se krátce z okna, a pak upřela oči do sestřiny zachmuřené tváře.

„Jak vidíš tu léčbu?“ zeptala se Bára tiše.

Žofie shlédla dolů a chvíli upřeně studovala svá hubená stehna, trčící z volných šortek. „Zkusím to. Zajdu za svou doktorkou. Nevím, jestli mě vezme, dlouho jsem se tam neukázala… Uvidím, co mi řekne, až jí zavolám.“

„Kdyby měla problém, najdeme jinou.“

„Jsem pro,“ přikývla drobná hnědovláska. „Spojím se s ní zítra a dám ti vědět, jak jsem dopadla.“ Nevypadala sice bůhvíjak nadšeně, nicméně Bára jí věřila.

„Děkuju… vážně. Jsem moc ráda.“ Usmála se a doslova slyšela, jak se z jejího srdce odlupuje kamenná krusta. Že by skutečně svítala naděje? Kéž by! Přestože zdaleka nebylo vyhráno a vlastně ještě stále cítila doznívající šok z odhalení Žofiiných zoufalých úmyslů, moc si přála věřit tomu, že se všechno přece jenom časem otočí. Nebude to jednoduché, rozhodně ne pro sestru, ale cítila silné odhodlání ji podporovat, kdykoli bude potřeba.

„Když jsem šla ráno nakoupit, zahlédla jsem toho nového souseda, co si s ním tykáš,“ změnila Žofie téma. „Vypadal tak nějak… zamyšleně.“

Báru píchlo u srdce a proti vlastní vůli se syčivě nadechla. Mojmírovi možná leželo v hlavě to, jak ho ráno spěšně vypoklonkovala, třebaže nic neříkal... To ovšem ve světle toho, co se chystala udělat, nevyznívalo moc pozitivně.

„Co?“ nakrčila sestra nechápavě čelo. „Řekla jsem něco špatně?“

„Ne,“ zavrtěla rychle hlavou. „Jen, že bych s ním měla vyřídit jednu věc…“ Sakra práce, dodala už pouze pro sebe.

Světle hnědé obočí poskočilo nahoru. „Asi o tom nechceš mluvit?“

„Není to zas až tak důležité,“ třepla rukou ve vzduchu. Nakonec to je pravda, pomyslela si. Tahle epizoda byla krátká a zanedlouho se beztak uzavře, je tedy zbytečné to příliš zeširoka rozebírat. Základ by ovšem osvětlit měla. A tak na rty vypáčila úsměv. „Totiž, nechtěla jsem ti to říkat, když ses vrátila z nemocnice… Ale teď je to už jedno. Když jsem ti tady měnila zámek, objevil se Ruda, a měl upito.“

„Kruci,“ zamračila se Žofie. „Dělal nějaké problémy?“

Pohodila hlavou na znamení, že o nic velkého nešlo. „Trochu si vyskakoval, takže jsem ho musela umravnit. No a Mojmír – tedy tvůj soused – to viděl. Vložil se do toho a vyhodil ho s tím, aby se už neukazoval. Podle všeho to zabralo, co?“

„Ano – slehla se po něm zem. Tak to bych asi měla tomu Mojmírovi poděkovat?“

„Myslím, že díky nečeká,“ odtušila Bára a pohodila ramenem. „Ale jak budeš chtít.“

„A co si s ním tedy potřebuješ vyřídit?“ přimhouřila sestra oči.

Vzdychla a chvíli uvažovala, zda má ukousnout záděru, která se jí udělala na ukazováku. Nakonec ji nechala být. „No, ten den mi na sebe dal číslo… Byl příjemný a vůbec, takže jsme se spolu párkrát sešli… tedy, rozumíš…?“

„Asi ano.“

„Jenže mně postupně došlo, že to mezi námi nebude fungovat, a rozhodla jsem se to ukončit. Akorát on to ještě neví a myslí, že je všechno v pohodě. Bohužel se mu po včerejším večeru nemůžu moc divit… I přesto, že jsem ho ráno víceméně vyhnala.“

„Skvělá situace,“ pozvedla Žofie sklenku a se soucitným výrazem naznačila přípitek. „Tak ať to proběhne hladce, až mu to budeš říkat. A hodně štěstí.“

„Díky, to budu opravdu potřebovat,“ odtušila s notnou dávkou nejistoty a dopila svou vodu s rozhodnutím, že když už je tady, zazvoní na Mojmíra ještě dnes. Bude-li doma, dořeší tu věc jednou provždy.

Ženy se rozloučily o necelou hodinu později. Společně uklidily stůl v obýváku, a třebaže Bára měla nutkání vzít všechny ty zlověstné věci s sebou a nespoléhat na to, že je zahodí sestra, přemohla se. Vyjádřit jí tímto způsobem nedůvěru jí přišlo jako podpásovka, která by navíc mohla podlomit její odhodlání k léčbě. A to nemohla v žádném případě riskovat.

***

Přestože se v ní svářily obavy, nejraději by vzala nohy na ramena a místo střetnutí strčila hlavu do písku, zamířila od Žofie rovnou k sousedním dveřím. Podle tlumené hudby pochopila, že šance na odklad se konat nebude: Mojmír je s téměř stoprocentní jistotou doma. A tak vztáhla ruku k tlačítku na zdi a přerušila hit Johna Denvera cinkavou melodií.

Muzika ztichla, namísto ní se ozvaly rázné kroky a pak cvakla klika. Mojmír vykoukl na chodbu, a když uviděl, kdo na něj zvoní, rozzářil se jeho obličej úsměvem.

„No ne! Pojď dál,“ pokynul rukou a ustoupil na stranu. Trochu váhavě překročila práh. Venku na chodbě s ním vskutku hovořit nemohla, i když pozvání dovnitř bylo osobní gesto, které jí to celé trochu ztěžovalo.

„Nečekal jsem tě, ale mám radost, že jsi tady!“ sklonil se a přitiskl rty k jejím. Ucuknout nestihla, nicméně když se pokusil o hlubší polibek, položila mu ruce na prsa a odtáhla se.

„Co je?“ zamrkal nechápavě.

Odhodila pramen vlasů, který jí spadl do tváře. Na nic nečekej. Jdi do toho rovnýma nohama, ať je to čistý řez. A rychlý, pomyslela si. Zhluboka se nadechla. „Chci ti něco důležitého říct,“ začala. „Měla bych k tobě být upřímná.“

Mojmírův pohled zostražitěl. „To zní dost vážně,“ odtušil a jeho postoj zrcadlil napjatou zvědavost.

Pouze přikývla, kousla se do rtu a pak upřela tmavé duhovky do jeho holubičích. „Ano, zní. A taky to vážně myslím. Víš, nerada bych, abys ty naše schůzky bral nějak… závazně. Uvědomila jsem si totiž, že… to cítím jinak. Nedávno mi zkrachoval vztah, jak víš, a na další nejsem připravená. Abys rozuměl, líbilo se mi být s tebou… kruci,“ zaklela tiše, ale

hned pokračovala, „… jenže prostě myslím, že si zasloužíš vědět, na čem jsi. Nemiluju tě, Mojmíre, a nechci v tom už dál pokračovat. V ničem mezi námi. Nejlepší bude, když se přestaneme vídat. Hned."

S narůstající malomyslností sledovala mraky, které během jejího kostrbatého monologu pokryly Mojmírovy oči. Zdál se zmatený a rozčarovaný a v jeho pohledu četla naprosté nepochopení.

„Počkej…" začal trochu nejistě. „Tím jako chceš říct, že je konec? Mám na tebe a všechno, co se odehrálo, zapomenout, a vymazat tvý číslo?" Do jeho tónu se začala vkrádat zlostná ironie, kterou u něj neznala. „A to sis uvědomila až teď, jo? Přímo dneska, po tý naší noci?" stočil koutek úst do jízlivé grimasy. „Takhle najednou?!"

„To asi ne, ale… nemůžu tě nechat při tom, že mezi námi třeba vznikne něco víc. Možná jsem to neměla takhle narychlo a bez varování vychrlit, jenže…" pozdvihla bezradně ramena a opět je nechala spadnout. „… aspoň máš jasno. Zkrátka to nemá cenu."

„Super," odtušil nakysle a oběma rukama si rozcuchal vlasy. „Takže sis se mnou pěkně pohrála, a teď zas přesedláš na jinýho koníčka, jo?"

„Mojmíre…" začala, ale přerušil ji zlostným mávnutím ruky.

„Nech toho! Přijdeš si sem, jen tak zničehonic řekneš, že se mnou končíš, a chceš mě uklidňovat? Nemyslíš, že mám právo bejt tak trochu naštvanej?"

„To ano, ale k čemu bude, když se začneme hádat?" Bylo jí ho líto, protože zřetelně viděla, že vztekem překrývá zklamání. Chápala, jak se cítí, a nechtěla to ještě zhoršovat. Vůbec nejraději by utekla, jenže to by bylo skutečně zbabělé. Musela všechno přetrpět až do hořkého konce.

„K ničemu!" vykřikl a uhodil pěstí do zdi. „Ty si vůbec neuvědomuješ, jak se cejtím? Dělala jsi ze mě úplnýho pitomce, tak to vidím já!"

Podklesla jí kolena. Mojmírova slova až příliš blízce připomínala její vlastní prohlášení, když se provalila Markova zrada. Olízla si rty. „Nechtěla jsem…"

„Jak *nechtěla*?!" zvýšil hlas ještě o stupeň, takže jí nepříjemně rezonoval v uších.

„Já… asi jsem myslela, že to půjde, že se třeba časem zamiluju," rozhodila bezmocně rukama. „Snažila jsem se…"

„Cože?" vyjekl. „Teď mi snad ještě řekneš, žes předstírala orgasmy, ne?!"

„Ježíš, Mojmíre, tak to vůbec nebylo! V posteli… to šlo skvěle. Opravdu. Já jen… prostě mi k tobě chybí ty pravé city."

„To snad není pravda!" Sardonicky se zasmál. „A to prý ženský bez lásky nesouloží."

Zmohla se jen na hlasitý nádech.

„Krucinál!" zamračil se. „Takže to jsou tvý poslední slova? Nejsou city, takže končíme, finito?"

„Ano," hlesla a uhnula pohledem. Pak se na něj znovu zadívala. „Přesně tak. Ráda bych zůstala tvou kamarádkou, ale asi by to nedělalo dobrotu."

„To teda zatraceně nedělalo!" vybuchl divoce a udělal k ní jeden rychlý krok, jako by chtěl té větě dodat důraz. Pak se zarazil a vtáhl do úst spodní ret. „Tak to je fakt hlína," svěsil koutky k zemi a zahleděl se na Báru se směsicí ublíženosti a zklamání. „Něco takovýho bych od tebe nečekal. Ani ve snu."

„Je mi to vážně líto…“ začala, ale slova jí odumřela na rtech.

Mojmírův pohled se stále prodlužoval. Mlčela a vyčkávala – nic jiného dělat nemohla. „Mně taky,“ pronesl po nejméně půldruhé minutě hutného ticha. „Moc. Ale dobře, dost scén. Nakonec jsem nedostal kopačky prvně a tvý rozhodnutí stejně nezměním, i kdybych se tady plazil po zemi jako nějakej pitomej chřestýš. Tak se aspoň nebudu dál ztrapňovat. Dobře, je konec. Rozumím, nejsem idiot. Bylo to fajn, takže za vše díky… a,“ mrkl na ni a pak mnohem významněji na dveře za jejími zády. Okamžitě tu němou výzvu pochopila a couvla.

„Oukej. Jsem ráda, žes to vzal... takhle. Vážím si toho.“ Měla silný dojem, že plácá úplné hlouposti, ale nemohla si pomoct. Mojmír ji zpražil posledním, dost neprůhledným pohledem, pod kterým se ošila. Nic dalšího už neřekl, obrátil se k ní zády a zmizel za jedněmi dveřmi. O pár vteřin později byt znovu naplnily tóny známé skladby – skoro jako by ji Bára svým příchodem vůbec nepřerušila.

Zhluboka se nadechla a uchopila kliku. Přestože byla chladná, ona měla dojem, že ji pálí do dlaně. Spěšně prošla na chodbu a tiše za sebou zavřela.

***

Odpadkový koš, ve kterém skončily nejen žiletky, ale i vodka, vynesla Žofie s několikadenním zpožděním, ale udělala to. Tabletky na zmírnění úzkosti si nechala. Dnes k nim navíc přibyly ještě další, které jí předepsala lékařka. Rovnou ji upozornila, že nezaberou hned, a s ohledem na její stav a sebevražedné úmysly navrhla intenzivnější léčbu na klinice. V Žofii pobyt za zamřížovanými okny vyvolával pocity klaustrofobie, nicméně možnost rychlejší úlevy, kterou podle lékařky od hospitalizace mohla očekávat, byl lákavý. A tak souhlasila.

Od doktorky odcházela s termínem nástupu a určitou dávkou nejistoty, zda udělala dobře. Pak si však vybavila sestřin výraz plný bolesti a vlastní duševní muka, která ne a ne polevit. A taky Ondrův láskyplný obličej. Vždycky byl rád, když byla šťastná. Těšil ho její smích, radost i úspěchy. Určitě by si nepřál, aby se takhle trápila.

Jenže to nebylo tak jednoduché. Ona totiž nejvíc ze všeho toužila mít ho vedle sebe. Prahla po tom tak silně, až ji to občas dusilo. Odešel hrozně brzy, v době, kdy jejich láska doslova kvetla a zářila… Nebylo vlastně nic nehezkého, co by jí vzpomínky na něho kalilo. O to hlubší to byla ztráta. Vyřeší léčebna tuhle díru v srdci? Co když to nejsou deprese, jak všichni říkají, ale vyhasl v ní život?

To zjistíš jedině tehdy, když vyzkoušíš, co ti navrhuje doktorka, nabádalo ji druhé vnitřní já. Ty dvě bytosti – rezignovaná a nesměle doufající – v ní bojovaly, dohadovaly se, přely. Jednou měla navrch ta, podruhé ona.

Zaklapla víko popelnice a pomyslela si, že některý z bezdomovců, kteří kontejnery na sídlišti pravidelně prohledávají, bude mít dnes šťastnou ruku, až narazí na sáček s jejími odpadky. A zítra dozajista taky opici.

Jen tak, co noha nohu mine, ukrajovala metry k domu. Za chvíli se znovu zavře v pustém bytě, kde ji nikdo nečeká, tedy kromě samoty. Někdy jí víc než vyhovovala, jindy drásala k nevydržení. Rozhlédla se po ulici. Až na pár pejskařů a lidí spěchajících nejspíš

z práce anebo za večerní zábavou byla vcelku liduprázdná – v tuhle hodinu se rodiny scházely doma, řešily každodenní problémy, večeřely... Připadala si jediná, kdo nemá žádný program a cíl, a ani nikoho blízkého, s nímž by trávila volný čas.

Dost! Nech těch úvah. Nesmíš znovu upadnout a nechat se strhnout malomyslností! napomínala se. Slíbilas to, tak vydrž alespoň do té hospitalizace. Pak uvidíš…

S myšlenkami na jedinou bytost na světě, jež jí zůstala, a kterou teď nesmí zklamat, vyjela výtahem nahoru. V patře se ohlédla ke dveřím svého souseda. Toho, který marně toužil po Báře… a dost se podobal její životní lásce. Měla v tu chvíli intenzivní, i když nesmyslný pocit, jako by zrovna stál u kukátka a upřeně na ni hleděl. Honem odvrátila oči a překotně vrazila klíč do zámku.

***

Bářiny první pracovní dny po nedobrovolném odpočinku probíhaly veskrze rutinně a ona hladce vplula do svých povinností. Kolegové ji přivítali srdečně a ona měla podezření, že tomu tak je především kvůli roli, kterou sehrála v Kovářově výpovědi. Její neštěstí je koneckonců zbavilo muže, který byl většině zaměstnanců osinou v zadnici.

Nyní byla opět v pravidelném kontaktu s Žofií. S povděkem kvitovala, že už navštívila psychiatričku, která ji měla v péči po Ondrově smrti, a nastoupí ústavní léčbu. Doufala, že to je konečně cesta ze dna vzhůru.

Mojmír se jí neozýval, což také považovala za dobré znamení. Zřejmě se s ukončením jejich poměru – ničím jiným to vlastně nebylo – smířil, a ona byla ráda, třebaže jí svým způsobem i chyběl. Velmi jednoznačným způsobem.

Záhy zjistila, že má najednou spoustu volného času a k tomu trpí přemírou sexuálního napětí. A proto si umínila, že vyhledá nějakou novou a pokud možno vyčerpávající aktivitu. Potřebovala se jednak zaměstnat, jednak spotřebovat energii, kterou doslova překypovala. Jakmile toto rozhodnutí učinila, nechtěla to víc odkládat. A tak si řekla, že hned tentýž večer zasurfuje po internetu a zjistí, co se nabízí.

Když přijela z práce, všimla si, že její schránka opět doslova přetéká propagačními materiály. Otevřela ji, ale než stačila zareagovat, vyvalilo se všechno ven, jako by tiskoviny byly živými bytostmi. S pleskáním postupně dopadly na šedivou podlahu k jejím nohám, zatímco jí ze rtů splynulo hlasité zaúpění.

„Sakra," zahučela a poklekla. „Kdy už ti zatracení pošťáci pochopí, že mi sem ty letáky nemají cpát? Jsou snad slepí nebo negramotní?" nadávala. Jelikož mezi reklamami mohlo být i něco důležitého, naskládala všechno do náruče a vykročila ke schodišti. Doma se tím prokouše.

Zdolala však pouze několik stupňů, když narazila na vyhlášenou drbnu z prvního patra. Vmžiku zatoužila stát se neviditelnou, jelikož tušila, co bude následovat. Přání se jí samozřejmě nevyplnilo, a třebaže užvaněnou důchodkyni jen úsporně pozdravila a bez zastavení chtěla pospíchat dál, od konverzace ji neodradila.

„No dobrý vodpoledne, slečno! Jakpak se máte?" zakrákorala a zůstala stát s rukama v bok, čímž Báře zahradila cestu. „Už sem u vás dlouho neviděla žádnýho fešnýho mladýho šamstra!"

„To jste asi jenom nedávala dobrý pozor, paní Vyhnálková," rýpla si uštěpačně a spíš mimoděk, protože hovor zapřádat nechtěla.

„Tak to se teda mejlíte!" nedala se babka a zašermovala ve vzduchu nahnědlým křivým prstem. „A jesli chcete znát můj názor, tak myslim, že ste tehdá neměla vyhodit toho pána s kytkou. S tim ste se mohla mít moc dobře, na to já mám čuch!"

V duchu hluboce povzdechla a obrátila oči v sloup, navenek se jí však povedlo zachovat kamennou tvář. „No, děkuju za radu, ale radši se řídím vlastním úsudkem. Mějte se, spěchám!" pokusila se rozkročenou klevetnici obejít.

„Vy mladý ste hned se vším hotový," nehodlala se stařena nechat vyšachovat. „A abyste věděla, tak nějakej mužskej vás přece jenom hledal. Akorát nebyl tak milej jako tamten krasavec. Spíš takovej buran, a starší." Penzistka na Báru upřela číhavý pohled skrz tlusté brýle.

„Buran? A co mi chtěl?" přiměla ji ta informace přece jen zbystřit.

„Tak to mi neřek," založila si Vyhnálková žilnaté ruce na prsou a oči se za půlcentimetrovými skly všetečně zaleskly.

„Jak vypadal?"

„No jak, jako chlap," pokrčila důchodkyně rameny. „Takovej vysokej, v saku, a kdoví, esli nebyl i trochu vopilej," zapíchla do Báry odsuzující pohled. Zjevně chtěla vyjádřit nesouhlas s pochybnými známostmi mladé sousedky v mylném přesvědčení, že o to stojí. „Ještě sem tady na něho nikdá nenarazila," dodala pak tónem agenta tajné služby.

„A jak že byl starý?" zeptala se Bára i přesto, že ji sousedčina slídivost lezla na nervy. Kdo se po ní mohl shánět? Starší, buran, a v saku? Možná opilý? Beztak se to bábě v hlavě všechno plete, pomyslela si nakonec. Sice je to drbna k pohledání, ale taky stará jako Metuzalém. Což Vyhnálková svými dalšími slovy potvrdila.

„Copa já to poznám? Neměla sem brejle a na dálku vidím prd." Z vrásčitého obličeje se dalo snadno vyčíst, jak moc ji mrzí, že své druhé oči zapomněla doma. „Jenom na mě houknul, esli ste jako doma. No ale to já nevěděla, že jo, tak sem mu řekla, ať se de podívat. No a vy ste nevotvírala, takže zas vodešel."

„Hm, tak to vám teda děkuju," utrousila otráveně Bára. Beztak to byl podomní obchodník nebo svědek Jehovův, pomyslela si nakonec. Asi bude nejlepší po tom člověku dál nepátrat. „Tak nashle," utrousila jen a protáhla se okolo poloslepé sousedky, která na ni začala chrlit další vodopád slov. Ten ji ani za mák nezajímal, takže bez ohledu na úctu ke stáří pokračovala nahoru a o chvíli později za sebou zabouchla dveře od bytu.

Odhodila poštu na stolek v obýváku a dala si sprchu. Jen v lehkém županu si pak namíchala džus s minerálkou a citronem a zapnula notebook. Chtěla se pustit do vyhledávání tanečních škol a fitcenter v nejbližším okolí, případně se někam rovnou zapsat. Ještě než naběhla úvodní obrazovka, mrkla na haldu ze schránky. „Tak si to zatím projdeme," utrousila, aby se jí co nejdříve zbavila.

Reklamní letáky házela bez povšimnutí na podlahu, fakturu za telefon a dopis z pojišťovny položila na stůl. Objevila pár obálek, které nebyly nijak nadepsané. Přidala je k úředním dopisům a pokračovala v třídění.

Když skončila, letmo přelétla telefonní účet a nezajímavou nabídku pojišťovacího domu rovnou zahodila. Nakonec roztrhla jednu čistou obálku a bez valného zájmu

vytáhla napůl přeložený list papíru. Jakmile ho však uhladila, její přezíravý výraz proměnil nechápavý úžas. Vykulila oči na pár slov, která ji zarazila tak, až se mimoděk napřímila.

„Ty děvko, zničím tě!“ hlásala písmena, vytištěná na bílém papíře. Co to má znamenat? obracela vzkaz v prstech a zkoumala ho, jako by mohl prozradit identitu pisatele. Což se pochopitelně nestalo. Někdo asi hodně hloupě žertuje, pomyslela si nakonec a znechuceně upustila anonym mezi reklamy. Pak vzala další neoznačený dopis. Už při jeho otevírání jí bylo divně po těle, protože nápadně připomínal ten předchozí. Když pak nahlédla dovnitř, pocítila píchnutí v oblasti žaludku a současně se jí zježily jemné chloupky na šíji. I v tomto se totiž nacházela jasná výhrůžka.

„Už teď jsi mrtvá!!!“

Poposedla a nejistě shlédla k předchozímu psaní. Opravdu jde jen o nejapnou legrácku? Musela si přiznat, že jí to směšné nepřijde ani trochu. Naopak.

Se smíšenými pocity sevřela v prstech poslední obálku bez známky i jména. Vypadala prakticky stejně jako dvě ostatní – levně a nenápadně. Bára však už tušila, že její obsah bude podobný těm předchozím. A nemýlila se. Vzkaz se skutečně nesl ve stejném duchu, jen tentokrát obsahoval jediné slovo. *„Chcípneš!“*

Zamrazilo ji a odhodila list papíru, jako by byl otrávený.

Vtom si vzpomněla, že už před několika týdny ve schránce objevila jakýsi dopis bez adresy, a vyskočila. Kam ho jen dala? Nejspíš zůstal v kabelce, kterou měla tehdy s sebou. Která to ale byla? Horečně se přehrabovala mezi taškami poházenými ve skříni a pak i na věšáku za dveřmi, ale ne a ne narazit na tu správnou. Možná jsem ty písemnosti někdy vyhodila, jen si to nepamatuju, pomyslela si. Nebylo by to poprvé. Nakonec tedy hledání vzdala a vrátila se do pokoje.

Znovu všechny anonymy podrobila důkladné analýze a pročítala je. Po těle jí přitom vyrazila husí kůže a ona pocítila nutkavou potřebu se napít. Tohle přece není jen tak samo sebou! Někdo jí posílá otevřené výhrůžky! Ale proboha, *kdo,* a hlavně *proč*?

Nejprve ji napadl Kovář. Přece jen dostal výpověď, a kromě toho na něj podala trestní oznámení. Jenže proč by si svou už tak nezáviděníhodnou situaci ještě ztěžoval? Namáhala si paměť dál. Existuje někdo další, kdo by mohl mít tyhle ohavnosti na svědomí? S kým měla v poslední době konflikt?

Před očima se jí zjevila Rudova tvář. Třeba to byl právě on, koho sousedka popsala jako vysokého chlapíka v saku, který byl podle ní pod parou. Ten popis by skutečně seděl. Mohl by se jí chtít pomstít za to, jak ho vypoklonkovala z Žofiina bytu? Jenže na druhou stranu, kde by vzal její adresu? Že by ji sledoval?

„Sakra práce,“ odhodila anonymy na stůl s pocitem frustrace a bezmoci. Odešla do kuchyně, aby své pití vylepšila něčím ostřejším, a ztupila tak hrany nepokoji, který v ní vyvolaly. Přilila do zředěného džusu trochu vodky a dala si pořádný doušek. „Co s tím?“ zamračila se. Možná bych se mohla sejít s Lukášem, napadlo ji, a ukázat mu to. Je to přece jen chlap – byť čtyřprocentní – a jako takový by mohl k celé věci zaujmout věcný a logický přístup. Rozhodně nezaškodí s ním promluvit, usoudila nakonec. A tak bez dalšího okolkování popadla mobil.

„Nazdar, zlato!“ zvedl telefon po třetím zazvonění. „Copak, máš splín a potřebuješ přítele, anebo se chceš podělit o nějakou dobrou zprávu?“ začal zvesela.

„Ále,“ odtušila s mlasknutím. „Chtěla bych s tebou něco probrat. Mohli bychom se vidět, třeba ještě dneska?“

„A sakra, to mi nevyjde… jsem mimo město a vracím se až někdy v noci. Děje se něco, o čem bych měl vědět?“

„Bohužel asi ano,“ vzdychla. „Radši bych ti to pověděla až osobně. Do zítřka to ale klidně počká.“

„To jsem rád, i když mě pěkně napínáš. Doufám, že nejde o nic vážného.“

„Já taky. Ale neboj,“ uklidňovala ho rychle. „Možná jen slyším trávu růst. Potřebuju znát tvůj názor na jednu věc.“

„Ne že bys mě uklidnila. Ale počítám s tím. A teď v kolik a kde?“

„Po sedmé u mě? Udělám večeři.“

„Jsi si tím opravdu jistá?“ uchechtl se, jelikož znal Bářin vztah ke kuchtění stejně tak jako výsledky jejího kulinářského snažení.

„Ha, ha,“ vycenila zuby, třebaže tu grimasu nemohl vidět. „Neboj, neotrávím tě. Existují hotovky, co se jenom strčí do trouby.“

„Jako bych to nevěděl, díky nim jsem ještě neumřel hlady,“ podotkl s náznakem úsměvu v hlase. „Tak zítra!“

Odložila mobil, a aby rozptýlila vtíravé myšlenky, točící se neúnavně okolo pisatele výhrůžných listů, namíchala si ještě jeden drink. Alkoholem šetřila, ale i tak svůj účel splnil. Rázně anonymy hodila do zásuvky ve stole a otevřela webový prohlížeč, rozhodnutá nenechat se vyvést z míry natolik, aby ustoupila od svých plánů. Pak se konečně ponořila do nabídek sportovních zařízení.

KAPITOLA 10.

Bára se vzbudila něco před půl sedmou a cítila se jaksi zvláštně, aniž tušila proč. Chvíli rozespale mžourala do slunečních paprsků, pak dlouze zívla, promnula si oči a vstala. Pomalu se loudala do kuchyně, a když míjela obývák, padl její pohled na stolek ukrývající včerejší poštu.

Bože, ty zatracené dopisy! zamračila se. Drsný návrat do reality se podobal zásahu elektrickým proudem. Připadalo jí, jako by z těch listů sálaly zákeřné plameny s potenciálem spálit její klid a rovnováhu na popel.

Teď se tím nezabývej, otočila se ke stolku zády a odešla do kuchyně. Dej si kafe, sprchu, a mazej do práce. Večer moudřejší rána – obrátila známé rčení tak, aby vyhovovalo její situaci, a popadla dózu s kávou.

Pracovní den měla nakonec překvapivě nabitý. Nová šéfová, elegantní a velmi výkonná dáma po padesátce, si ji brzy po ránu zavolala do kanceláře. A jak se ukázalo, měla pro ni zajímavou nabídku. Dříve pracovala jako obchodní analytička a její místo nyní zůstalo prázdné. Bářino vzdělání a orientace ve firemních databázích byly dobrým předpokladem, aby po ní tuto pozici převzala.

Zprvu pociťovala nejistotu, ale jakmile si nechala všechno lépe osvětlit, přepadlo ji nadšení. Slíbila, že si během příštích dní všechno projde, a nová vedoucí jí rovnou předala spoustu materiálů k nastudování.

Připadalo jí to skoro jako znamení z nebe – třeba se konečně začíná blýskat na lepší časy? V zaměstnání by mohlo dojít k zajímavému posunu, Žofie se díky léčbě začne konečně uzdravovat, a společně s Lukášem snad vyřeší i ty anonymy. A pak přijde i ten pravý muž. Nebylo by to nádherné?

Na několik hodin se ponořila do práce a vstřebávala nové poznatky. Že se vůbec nezvedla ze židle, jí došlo až ve chvíli, když začala pociťovat hlodání v žaludku, který se vzápětí připomněl zvučným zakručením.

„To je tedy serenáda!“ uchechtla se od vedlejšího stolu jedna z obchodnic. „Zapomnělas na oběd?“ posunula si na nose módní brýle v barvě bordó.

Bára užasla, když mrkla na hodinky a zjistila, že je už po jedné. „Vypadá to tak!“ pronesla nevěřícně. „Tohle se mi v práci snad ještě nestalo…“ zakroutila hlavou.

„To víš, Kovářovy časy jsou pryč. Havlová je jiná liga, ta ženská dobře ví, jak motivovat lidi,“ pokrčila rameny brýlatá žena. „Ale i tak si radši pro něco skoč, žaludeční vředy nejsou žádná lahůdka. Sama jsem si je kdysi kvůli nesmyslnému workoholismu vypěstovala. A to jsem nebyla ani o moc starší, než jsi ty.“

„Máš pravdu,“ přitiskla si Bára sevřenou dlaň na břicho a vstala. Domů odcházela mezi posledními, cítila se však velmi spokojená, skoro až nadšená. Dokonce i ty nešťastné anonymy jí docela vypadly z hlavy.

Nicméně i tak ji cosi nabádalo, aby se podívala do schránky. Rozhodla se vnitřní volání neignorovat, přestože při zasouvání klíče do zámku pocítila ledové zachvění. S obavami nahlédla dovnitř, a v ten moment jako by dostala ránu palicí.

V boxu ležela povědomá obálka: beze jména, bez razítka. Hladká, bílá, obyčejná. A Báry se znenadání zmocnil pocit, že ji někdo sleduje. Rychle se rozhlédla šerou chodbou. Nikoho nespatřila, ale i tak se jí zježily vlasy. Současně si uvědomila, že něco podobného už zažila – tehdy u popelnic.

Rychle schránku zabouchla a pospíchala pryč. Jsem paranoidní, anebo tady skutečně někdo byl a pozoroval mě? uvažovala. Ještě si z toho všeho vypěstuju stihomam nebo neurózu, mračila se na dopis, který svírala v prstech. Otevřela ho až doma, poté, co za sebou pečlivě zamkla dveře. Stihomam sem, stihomam tam, cítila se tak lépe.

S napětím obálku roztrhla a vylovila povědomý papír. *„Svině, dostanu tě.“*

Upustila list na kuchyňský stůl, ke kterému si pro jistotu sedla. Krucinál, už toho mám vážně dost, spolkla úzkostný knedlík. A vůbec, co když to ten neznámý myslí vážně? Kvůli čemu ji chce zničit?! Byla zmatená, vystrašená a připadala si v pasti. Pod kůži se jí začal čím dál důrazněji vtírat nejasný, plíživý strach. Možná se jedná o hloupý vtípek pubertálních výrostků, ale možná taky ne. Může to být nějaký šílený maniak, který si ji vyhlédl nahodile. Anebo člověk, kterého zná a z nějaké příčiny si to s ní chce vyřídit. V zádech cítila mrazení, když na to jen pomyslela.

A ve tváři se jí usadila temná úzkost, která nevymizela ani o dvě hodiny později, kdy začala v kuchyni chystat večeři. Vůbec se jí do toho nechtělo a gratulovala si, že koupila

naložené steaky, které jen hodí do trouby a nastaví gril. Kdyby měla připravovat něco složitějšího, určitě by si uřízla prst. Minimálně.

Lukáš byl jako vždy přesný: zazvonil podle domluvy necelou minutu po sedmé. V sáčku, který jí hned na prahu předal, objevila francouzskou bagetu, olivy a láhev calvet chablis.

„Neměl jsi nic nosit," pokárala ho Bára.

„Nejsem žádný příživník," odmítl její protesty mávnutím ruky. „A kromě toho bych nerad zůstal o hladu. Víš, že se ti v kuchyni nedá věřit."

„Velmi vtipné," zavřela za ním a potlačila chuť zajistit dveře na řetízek.

„No tohle, ono to docela voní," zašklebil se, jakmile vzal místo u stolu. „Žádná spálenina?"

„Ještě slovo, a budeš hryzat suchou bagetu," pohrozila mu pěstí a uložila víno do lednice.

„Zbožňuju tvou pohostinnost," utrousil se smíchem, kterým ji i přes vnitřní napětí nakazil. O několik minut později už s pocitem uspokojení vyndávala z trouby propečené steaky a položila před každého talíř. Lukáš popadl příbor a s typicky mužskou vervou se pustil do jídla. Bára místo vidličky sevřela v prstech tenkou nožku a zakroužila skleničkou s vínem.

„Moc ti to nejede," poznamenal, když shledal, že si masa ani nevšimla.

„Ne."

„Hádám, že kvůli starostem?" zakrojil nůž do masa a dopřál si další šťavnaté sousto.

„Přesně tak," povzdechla. „Nevím ani, odkud začít," složila si bradu do dlaní a vzhlédla k němu s pokrčeným čelem. „No, vezmu to nějak popořadě. Představ si, že Žofie uvažovala o sebevraždě," spustila.

„Cože?" vyhrkl a vidlička s kusem steaku se zastavila na půl cesty k ústům.

S konečnou platností odsunula svou večeři stranou. Tušila, že jí steak bude chutnat jako přežvýkaný staniol, což nebyla zrovna lákavá představa. „Jo. V den výročí Ondrových kulatin… které by slavil. Tušila jsem, že jí nebude dobře, ale tímhle mě dostala do kolen. Naštěstí to možná bylo jen momentální zakolísání, aspoň doufám…" Pověděla Lukášovi o Žofiině rozchodu s Rudou a všem, co po něm následovalo.

„Bohudíky!" odtušil, když vyprávění uzavřela s tím, že se sestra konečně začne léčit. „Zvládne to, uvidíš. Doktoři si s ní poradí. Za chvíli se dostane z nejhoršího, a pak už to půjde samo."

„Jo, snad. Jsem ráda, že byla ochotná to se mnou probrat. Po té otravě jsem o ni měla opravdu strach."

„Všechno zlé je k něčemu dobré," pokýval hlavou. „Vždycky."

„Máš pravdu," souhlasila. „To ale není všechno," navázala, když odložil příbor. „Začalo mě strašit něco dalšího. Přišly mi totiž dost divné anonymy."

„Anonymy?" pozvedl Lukáš husté obočí a otřel si ústa do ubrousku. „Jaké?"

Sáhla vedle sebe na židli, kam je už předtím připravila. „Tyhle."

Uchopil první z nich a po přečtení na ni vrhl tázavý pohled. Čelo mu zkrabatilo několik podélných vrásek: jeho obsah se mu zjevně zamlouval stejně málo jako jí. Postupně si se stejnou pozorností prohlédl i ostatní vzkazy.

„Odkdy ti to chodí?“ zeptal se vážným tónem, když vše odložil.

„Nemám zdání. Však víš, jak jsem ve vybírání schránky nedůsledná. Měla jsem ji napěchovanou bůhvíjak dlouho. Jistotu mám jen u tohoto: přišel někdy mezi včerejším a dnešním odpolednem,“ zabodla nehet do nejnovějšího vzkazu.

„Vůbec netušíš, kdo to může mít na svědomí?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Absolutně.“

„Hm…“ zamyslel se. „Vypadá to skoro jako nějaká pomsta nebo tak. S kým ses za poslední dobu nepohodla, tedy kromě Kováře?“

„Napadá mě už jenom ten Žofiin Ruda,“ zamyslela se. „Ale to už je delší dobu a nemá mou adresu, příjmení, nic. Jinak nevím… Je fakt, že jsem strávila pár večerů s jedním mužem, ale s ním na žádný konflikt nedošlo a už se nevídáme. Ten to určitě nebude. Na Kováře jsem myslela v první řadě – určitě je rozzuřený, že kvůli mně přišel o práci. Ale za to si mohl sám!“ pozvedla bradu.

„Takhle to neber. Kovář je magor a viník jeho vyhazovu jsi pro něj rozhodně ty. Kromě toho dostal padáka za napadení podřízené, a tak bude lukrativní práci hledat dost těžko. Takže je teď frustrovaný až na půdu.“

„To jsem si říkala taky. Na druhou stranu – už tak má problémů nad hlavu, nač si tedy přitěžovat?“

Lukáš se zamyslel. „Souhlasím, ale nikdy nevíš. Důvod každopádně má.“

„Dobře, jenže vyhrožovat rovnou takovým způsobem? ‚*Chcípneš*‘?“ parafrázovala jeden z anonymů.

„Jo, je to silná káva. Ale může jít o plané řeči vyvolané vztekem. Spíš teda nenávistí,“ opravil se. „A ten Ruda? Co je zač?“

„Bývalý voják, možná majitel obchodu se zbraněmi. Nic víc o něm vlastně nevím. Podle toho, jak se projevil, si rád zavdá a pod vlivem alkoholu se z něj stává agresivní chudák,“ ohrnula rty.

„Skvělá kombinace: chlast a násilnické sklony,“ zamračil se Lukáš. „U takového nikdy nevíš. Kde by se dal najít?“

„Vůbec netuším. Žofie neměla jeho adresu. Zato on tu její znal dost dobře.“ Pohrdavě si odfrkla. „A málem bych zapomněla – včera jsem potkala sousedku, místní mega drbnu. Prý mě tady sháněl nějaký chlap. Jenže si zapomněla brýle, a tak neví, jak vypadal a popsala ho dost obecně. Napadlo mě, že to mohl být ten pisatel.“

„Možné to je. Sakra, k čemu je dobrá drbna, která bez optiky nevidí?“ zakoulel očima a zvedl sklenku s vínem. „Jestli chceš slyšet můj názor, měla bys s tím jít na policii. Ať se ti to líbí, nebo ne.“

„A jak mi policie pomůže, prosím tě?“ namítla pochybovačně.

„Je to obtěžování.“

„S tím souhlasím, ale co pro mě udělá?“ Samozřejmě, že jí tahle myšlenka už také bleskla hlavou, ale nevěřila, že policisté budou právě v tomhle případě k něčemu dobří. Koneckonců se jí nic vážného nestalo, je jen vyděšená.

„Nevím. Ale třeba se policajtům podaří zjistit, kdo ti ty dopisy posílá. Mají přece své metody.“

Přezíravě ohrnula rty. „Myslíš, že na nich najdou otisky prstů? Těžko. A i kdyby, co s tím? Jestli to není někdo, koho mají už z dřívějška v registru nebo kde, tak s tím stejně nic nezmůžou. Víš, jak to chodí. Dokud mi ten člověk neublíží, nebudou se tím zabývat."

„To je blbost. Dneska už jsou na tohle pronásledování zákony. Říká ti něco pojem stalking?"

„Samozřejmě, mám televizi i internet," opáčila poněkud rozladěným tónem. „Ale spousta obětí stejně skončí s kudlou v zádech. Nebo jinak. To mám spoléhat na ‚pomocníky a ochránce' a doufat, že ten slogan berou vážně?"

Stiskl rty do úzké čárky: bohužel měla tak trochu pravdu. On sám zlehka pochyboval o možnostech, jaké v podobných záležitostech policie má – bez ohledu na snahu. „Jenže jen tak sedět se založenýma rukama nemůžeš," namítl.

„To je fakt," vzdychla. Pár minut panovalo skličující ticho. „Mám z toho blbý pocit," zvedla pak k Lukášovi oči.

„To se nedivím," podrbal se na temeni. „Nahání to hrůzu. Taky bych byl rozhozený, a to jsem chlap. Nevíš, kdo to je, co po tobě chce, ani čeho je schopný." Napil se, a ačkoli jindy rád hodnotil kvalitu vína, které konzumoval, dnes se zdálo, že jeho chuť nevnímá. „Na lehkou váhu to neber," potřásl nakonec hlavou. „Na tvém místě bych na policii šel. Chápu, že se ti do toho nechce, ale…" ve výmluvném gestu pokrčil rameny a vyčkávavě zmlkl.

„Já vím, asi máš pravdu," odvětila. „Ale bude s tím spousta papírování, ztráta času a nakonec to nikam nepovede, protože není z čeho vycházet."

Lukáš pomalu potřásl hlavou: rozuměl jí. A podle dvou kolmých vrásek nad kořenem nosu se dalo odhadnout, že usilovně přemýšlí. „Možná mám nápad," pronesl zvolna za pár minut.

„Jaký? Povídej!" Poposedla.

„No… nechtěla bys na nějakou dobu změnit prostředí? Prostě vypadnout – ze svého bytu, z města, z práce. Zmizet."

„O tom jsem nepřemýšlela…" vyšpulila spodní ret.

„Třeba bys měla."

„Jenže kam bych šla?" Zamyslela se: sejde z očí, sejde z mysli, neříká se to snad? Ať je ten tajemný neznámý kdokoli, když se mu ztratí ze zorného pole, mohla by ho přestat zajímat… Úvahu však nedokončila a vzhlédla k Lukášovi, který právě načal novou větu.

„Když mi loni umřela máma…" odkašlal si a ona jen chápavě přikývla, neboť jí bylo jasné, že tahle rána je ještě otevřená.

„Nikdy jsem o tom nemluvil, nebo snad jen okrajově. Zdědil jsem její domek. Není to nic moc, ale žít se tam při troše skromnosti dá. Já tam v podstatě nejezdím, jen občas upustit páru a popít s pár kamarády. Je to hodně z ruky, na horách. Od máminy smrti na ten barák dohlíží sousedka, spíš z vlastní než mojí vůle," uchechtl se sarkasaticky. „Asi mě má za hochštaplera, co si neváží dědictví. Ale k věci: mohla by ses tam na nějakou dobu zašít. Můžu ti zatím vybírat schránku a uvidíme, jak se to vyvine."

„Hmm… řešení by to bylo," zamyslela se. „Jenže co moje práce?" namítla pak pragmaticky.

„Když šéfům řekneš, jak se věci mají, určitě se nějak dohodnete."

„To je asi pravda," přikývla zadumaně a odmlčela se, aby jeho nabídku promyslela. Venku se postupně setmělo, až si skoro neviděli do očí, a Báru konečně napadlo rozsvítit. Když se vrátila ke stolu, trochu překvapeně se zadívala na svou prázdnou sklenku. Ani si neuvědomila, že ji dopila. „No tohle…" potřásla hlavou. „Už končím, jinak mi bude ráno zle. Dáš si vodu?" zeptala se, a když přikývl, odkráčela do kuchyně. O chvíli později byla zpátky i s oroseným džbánem.

„Hele, ale co když podniknu celou tu hru na schovávanou, nebo jak tu šarádu nazvat, a ten psychopat to stejně nevzdá? Donekonečna se ukrývat nemůžu. A pak to bude celé nanic," zauvažovala nahlas.

„To je samozřejmě možné," připustil. „Ale nepředjímejme. Promysli si…." Leknutím sebou trhl a vyšplíchl si vodu na košili, protože ho nečekaně přerušilo zazvonění, připomínající ránu bičem. „Do prčic!" zaklel.

„Kdo to otravuje…?" zabručela Bára a pootočila zápěstím, aby zkontrolovala, kolik je hodin, „… v pátek v deset večer?" dodala nechápavě. Vtom strnuli a zahleděli se na sebe: oba je totiž napadla navlas stejná věc.

„Počkej tady." Lukáš odložil sklenku. „Půjdu se tam podívat." Téměř neslyšně zmizel v předsíni a vyhlédl kukátkem do tmy. Bára s napětím sledovala, jak přikládá ucho ke dveřím a poslouchá. Za dveřmi však panovalo doslova hrobové ticho. Obrátil se k ní a pokrčil rameny. Pak rázně rozsvítil, otočil klíčem a otevřel. Část temné chodby ozářilo světlo z předsíně – zdála se prázdná. Lukáš v šeru zapátral očima. „Nikdo tu není. Možná to bylo zezdola," zabručel. Pak stiskl vypínač a chodbu zalilo studené světlo zářivek.

„Jak jsem říkal," konstatoval.

Postavila se vedle něho. „No jo. Zbytečně plašíme," prohodila. A potom, snad jako by ji tam cosi vábilo, sjela pohledem k podlaze. Vytřeštila oči, zaječela a ruce jí automaticky vylétly k ústům.

„Co… Co je?" popadl ji za předloktí a pak se zadíval tam, kam ona. „A kruci," ucedil skrz zuby. Na širokém prahu – přesně uprostřed – leželo zvíře. V hlodavcích se trochu vyznal a usoudil, že jde buď o myš, anebo křečka. Toho vzhledem k barvě srsti a malým uším tipoval spíš. Ovšem tento byl nepochybně po smrti a stačil jeden pohled na to, aby pochopil, že ne vlastní vinou.

Bára poklekla, zděšeně zírajíc na nehybného živočicha. To posmrtné aranžmá přede dveřmi jí způsobilo mravenčení mezi lopatkami. „Co to je?" hlesla.

„Řekl bych, že křeček. Trochu morbidní dárek," přiklekl k mrtvolce.

„Ježíši… Myslíš si, že… že to tady jen tak chcíplo?"

Otočil se na ni s neskrývanou ironií v očích. „Jo, to určitě. Křeček si jen tak z plezíru vyběhl do druhého patra, zazvonil na zvonek metr a půl nad zemí a pak si patrně…" nadzvedl bezvládnou hlavu, natočenou k tělu v dost podivném úhlu, „… zlomil vaz. Výborná teorie," dodal suše.

Stála nad ním se zaťatými pěstmi a očima navrch hlavy. Moc dobře věděla, že zvířecí ostatky se na jejím prahu neobjevily náhodou – její předchozí reakce byla pouze obranným mechanismem, který měl potlačit mrazivou realitu. Ten, kdo sem křečka přinesl, má téměř stoprocentně na svědomí i anonymy. Ovšem musela připustit, že tato zásilka je mnohem těžšího kalibru.

„Půjdu to vyhodit," zvedl se Lukáš. „Nepočítám, že je ten hajzl ještě někde tady, ale trochu se podívám po okolí."

„Může to být nebezpečné!" vyjekla. „Nechoď nikam."

„Neboj," zavrtěl hlavou. „Tomu člověku nejde o mě. Dej mi klíče."

„Tak… dobře," souhlasila nakonec. Srdce jí tlouklo až v krku.

„Zavři se tady. Budu zpátky za chvilku."

Přikývla a celá roztřesená se vrátila dovnitř. V pokoji zhasla a přešla k oknu. Dole pod ní se vinula prázdná silnice, osvětlená pouličními lampami. Nikde ani noha – až na Lukáše, který po chvilce vyběhl před dům a rozhlédl se na všechny strany. Přešel přes cestu, ale zjevně také nikoho nezahlédl. Ještě pár chvil ho pozorovala, pak znovu rozsvítila a zapadla do křesla. Vtom jí v kapse zapípal mobil. Honem ho vytáhla a přejela palcem po displeji, ale když přečetla esemesku, doslova ztuhla. *„Líbí se ti dárek, ty mrcho?"*

Vmžiku jí naskočila husí kůže a Bára měla pocit, že jí vstaly všechny chlupy a dokonce i vlasy na hlavě. Ten *někdo* má i její číslo!

„Absolutně nic. Ten grázlík je fuč," hlásil o pár minut později Lukáš z předsíně, zatímco zamykal a zouval si boty. „Je ti něco?" zarazil se na prahu, když spatřil Báru s mobilem v ruce, jak strnule civí do zdi. Beze slova aktivovala displej a otočila ho k němu.

„A doprdele," pronesl procítěně, když zprávu přečetl. „Je to z webu, takže nebude možné nikoho vystopovat," konstatoval a zabořil se do pohovky. „Zůstanu na noc a doufám, že nebudeš zbytečně protestovat."

„Tak toho se nedočkáš… ani zanic bych teď nechtěla být sama. Vážně díky, jsi zlatý." Opravdu pocítila vděčnost, že to Lukáše napadlo. „Teda, ta myš mě dost rozhodila," odložila konečně telefon na stůl a objala trup oběma rukama.

„Křeček," opravil ji roztěkaně, a jeho tvář pokryly zachmuřené stíny.

„To máš jedno," trhla hlavou. „A ještě navíc s tím, ehm, *věnováním*… Krucinál, koho jsem mohla takhle naštvat?" hlas se jí zlomil a vytratil do ztracena.

„Upřímně řečeno bys mě měla poslechnout a hezky svižně to ohlásit. Přestává to být sranda. Když nic, tak budou policajti vědět, že se u tebe něco děje. Třeba jde o nějakého recidivistu, kdoví…?"

Pár chvil na něj hleděla a zvažovala pro a proti, než došla k rozhodnutí. „Máš pravdu. Udělám to," souhlasila nakonec s rostoucím odhodláním. „Hned zítra."

„Hodná holka," poplácal ji povzbudivě po stehně. „Neboj, vyřeší se to," zamrkal a nasadil pokud možno vyrovnaný, klidný výraz. Stiskla Lukášovu dlaň, vděčná za jeho přítomnost i podporu. Přátelé jsou nedocenitelní, pomyslela si při tom.